

Toinen luku, Kaatuneiden kosto, jatkuu Tumma, liattu maa rasahti Hralienin kaatuessa polvilleen. Musta taikuus vetäytyi käsivarren mitan päähän uhristaan. Hralien tunsu jäisten kyynelten valuvan poskiaan kastellen mustat hiukset suippojen korvien läheltä. Näin kaikki sitten päättyisi, hän kuolisi. Hiljaisuus särkyi sielua raastaviin ulvaisuihin, jotka eivät lakanneet kaikumasta hänen mielessään. Muiden uhriksi joutuneiden tuskanhuudot täyttivät ilman, ja saivat demonin hymyilemään julmasti. -Kuolema! Demonin ärjähti matalalla kurkkuaanella, ja tempaisi selässään roikkuvan pitkämiekan esille. Hralien kohotti voipuneena katseensa ylös kohti sydämeensä tähdätyn miekan kärkeä. Aika hidastui. Mustat taikaliekit syttyivät tyhjästä tanssimaan puiden oksille, ja harmaa sumumainen usva alkoi kerääntyä asetelman ympärille. Aikojen takaa kantautuva rytmikäs maata vavisuttava rituaali sävelmä kohosi huippuunsa demonin kohottaessa miekan kohti korkealla häilyvää taivasta. Punakultaiset symbolit piirsivät areenaa Hralienin taitse. Hän lähetti viimeisen rukouksen kansansa jumalille painaen päänsä alas. Usva tiivistyi läpi pääsemättömäksi seinämäksi, joka aaltoili kuin hurmiossa odottaen surmahetkeä. Miekka putosi yhtenä metallin hehkuksena valon välähdyksenä, vain osuakseen nuoreen tammenoksaan, jonka Hralien oli yllättäen kohottanut suojakseen. -Minä en antaudu! Hän huudahti vasten demonin kauheita ruhjoutuneita kasvoja. Haltiataikuus välähti viskaten sumuhattarat loitommalle. Demonin itsevarmuus ei silti haihtunut. -Tiedät ettei tuo toimi, taikuutesi ei ole enää puhdasta, demoni ivasi. Hralien naurahti, -Aina voi kääntää askeleidensa suuntaa ja palata valoon, jos se on kerran sydämessä, se on siellä aina. Taikuus kirkastui, ja kävi demonisten luomusten kimppuun, hävittäen, ja tuhoten ne täydellisesti. Hralien seisoi kasvojen demonin kanssa taas tyhjäksi käyneellä aukealla. -Mutta haluatko sinä löytää takaisin valoon, hän kysyi hiljaa. Demonin tuijotti tunteettomasti takaisin, ja alkoi sitten nauraa omahyväisesti, -Kaatuneet nousevat vielä haltiantyperys, herrani herättää heidät! Luvien kasvojen demoni aloitti ikivanhalla kielellä hokeman, kuin rukouksen, ja salaman kaltainen energia purkaus räjähti aukealle. Pimeä laskeutui. Kolmas luku, Hiljaa kuin kuolema Hralien heräsi hätkähtäen, kipu päässä ja hartioissa pakotti hänet kuitenkin sulkemaan silmänsä uudestaan. - Hralien, Hralien sinä heräsit! Joku huudahti hiljaisesti, -Pelkäsimme, että et selviä. Hralien avasi silmänsä taas nähdäkseen kenen kanssa puhui. Sytytetyn nuotion äärellä istui pienehkö haltianeito, joka huikkasi toverinsakin paikalle. Tulija oli vaalea, haltioiden tapaan siro, muttei täysin haltia kuitenkaan. -Huomenta Nedrem, Hralien tervehti polttopuita kantavaa puolhaltiaa, yrittäen nousta jaloilleen. - Älä yritä nousta, olet saanut melkoisen tällin päähäsi, niiden kanssa ei ole leikkimistä, Nedrem torui, - Nessa, antaisitko sen pussin sieltä. - En minä kuolemaa tee, joten lopeta tuo hössöttäminen, Hralien moitti huolestunutta ystäväänsä, mutta värähti heti lausuttuaan sanansa. Hiljaisuus laskeutui pieneen leriin hänen harkitsemattomien sanojensa seurauksena. - Oletko kunnossa? Nessa kysyi luoden puolhaltia toveriinsa merkitsevän katseen. -Ei puhuta siitä nyt, miten kylässä voidaan, olen ollut kauan poissa? Hralien vastasi vältellen Nedremin myötätuntoista katsetta. Kumpikin hänen tovereistaan vaiken, ja käänsi katseensa pois, - Hralien, kylää ei, enää ole, Nessa kuiskasi hiljaa tahtomatta lausua sanoja ääneen. Hralien naurahti tyrmistyneenä, - Ei voi.... olla. Nedrem painoi hänet takaisin makuulle ja veti huovan repustaan, - Sinun täytyy nukkua, puhutaan aamulla lisää. Tähdet syttyivät iltataivaalla, mutta niidenkään kalvas valo ei lohduttanut surevaa haltiaa.